

Arrest

nr. 64 469 van 5 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 24 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN LAER en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 21 maart 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 21 februari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Indische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Bath Majran, district Kuruk Shetra gelegen in de staat Haryana. U bent van etnie een sikh. U bent zeventien jaar en bijgevolg nog minderjarig. Uw vader werkte als vrachtwagenbestuurder. Hij vervoerde appels van Srinagar naar Delhi. Op 15 september 2009 op zijn terugweg van Delhi gaf uw vader een lift aan vier mannen. Alvorens Srinagar binnen te rijden voerden de politie aan een checkpost een controle uit. Hierbij openden de vier mannen het vuur op de politie. Een agent raakte hierbij verwond. De mannen

dwongen uw vader verder te rijden. De bediende van uw vader werd uit de vrachtwagen geduwd. Deze bracht uw moeder hiervan later op de hoogte. Sindsdien is elk spoor van uw vader onbekend. Twee maanden nadien was de politie op zoek naar u en uw familie in het dorp. Zo vernam u van uw buren. U en uw moeder verbleven reeds bij uw oom in Cheeka. Nadien keerde de politie nog zes à zeven keren terug naar het dorp. De politie verdacht u en uw vader ervan betrokken te zijn bij de Taliban. In oktober 2009 verliet u samen met uw moeder uw geboortedorp en ging naar de stad Cheeka. Daar verbleef u bij de broer van uw moeder, uw oom Yadwinder Singh. Uit vrees ontdekt te worden door de politie in Cheeka, verplaatste u zich naar Pehowa bij uw oom langs vaderskant. Uit vrees voor uw veiligheid besloot uw oom u naar het buitenland te sturen. Op 15 maart 2010 reisde u per vliegtuig vanuit Delhi naar China. Vervolgens reisde u per vliegtuig verder naar Thailand. U bereikte Brussel en vroeg hier asiel aan op 21 maart 2010. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboorteakte en een rantsoenkaart neer.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag stelde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) vast dat er in hoofde van u geen sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève. Evenmin maakte u aannemelijk bij een eventuele terugkeer naar India een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U beweerde dat uw vader spoorloos is sedert hij verzeild raakte in een incident waarbij enkele mannen vanuit zijn vrachtwagen een aanval lanceerden op de politie. Omwille van uw verwantschap met uw vader beweerde u sinds dit incident door de politie in uw geboortedorp te worden gezocht. Volgens uw verklaringen wordt u ervan verdacht betrokken te zijn bij de taliban (zie gehoorverslag CGVS, p.5).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet het minste bewijs kon voorleggen van het incident dat aanleiding gaf tot uw vlucht uit uw land van herkomst, India (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd hiernaar stelde u geen idee te hebben of er al dan niet een publicatie erover verscheen in de media. Uw moeder heeft u geenszins hierover iets gezegd (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Behalve dat u een korte schets van het incident kon geven waarvan uw vader het slachtoffer werd tijdens uw gehoor op het CGVS, is het merkwaardig te noemen dat u verder weinig op de hoogte leek te zijn van het verdere verloop van dit incident. U bleef eerder vaag in uw omschrijving van de gebeurtenissen. Dat u noch uw familie zich de moeite getroostte actief op zoek te gaan naar uw vader of te achterhalen welk lot uw vader beschoren was sinds voornoemd incident zoals u aangaf tijdens uw gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.4 en 5) , is erg bevreemdend te noemen. Bovendien komt dit als weinig doorleefd over temeer u uw directe vluchtaanleiding herleidde tot de problemen die uw vader kende in India en de verdwijning van uw vader. Uw familie heeft echter nooit maatregelen genomen uw vader te zoeken noch heeft uw moeder ooit navraag gedaan bij de politie over uw vader. Nochtans is uw vader, volgens uw verklaringen, nooit eerder in aanvaring gekomen met de Indiase overheid en werd hij nooit gearresteerd noch veroordeeld door het Indiase gerecht (zie gehoorverslag CGVS, p.6 en 7). Evenmin had u ooit enige moeilijkheden in India voor het plaatsvinden van dit incident, zoals u verklaarde op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Voorts was u het onbekend wat er gebeurde met de eigenaar van de vrachtwagen waarmee uw vader reed tijdens dit incident, u verklaarde bevreemdend genoeg niet te weten wie de eigenaar is. Aldus was u evenmin op de hoogte of deze man al dan niet problemen kende met de autoriteiten. Wat de bediende van uw vader betreft die op het moment van de feiten eveneens in de vrachtwagen plaats had, ook over deze man bleef u uiterst vaag (zie gehoorverslag, p.12) waardoor er verdere bedenkingen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Behalve dat deze man tot een andere kaste behoorde dan uw familie en afkomstig was uit het dorp Tikri, was u voor het overige weinig over deze man op de hoogte. Zo kende u de naam van deze persoon niet en wist u evenmin of deze man problemen kreeg met de autoriteiten naar aanleiding van het incident.

Hoewel u verklaarde door de politie ervan te worden verdacht betrokken te zijn bij de taliban, stoelde u deze verdachtmaking louter op de mondelinge informatie die de buren aan uw moeder per telefoon verstrekten. U kon hier niet rechtstreeks van getuigen. Bovendien is het bevreemdend te noemen dat uw kennis aangaande de vier mannen die uw vader ontvoerden nagenoeg nihil was. U wist enkel dat ze met hun vieren waren, vanwaar deze mannen afkomstig waren en andere informatie wist u niet. Of deze mannen al dan niet tot de taliban behoorden was u onbekend, maar u veronderstelde dat dit evenwel zo is aangezien deze mannen het vuur openden op de politie (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U kon evenmin aannemelijk maken waarom de Indiase overheid u als Indiase staatsburger en als sikh ervan zou verdenken rechtstreeks betrokken te zijn bij deze militante organisatie, de taliban, die een conservatieve islamisering prediken. Wat er ook van zij, nergens uit uw vluchtrelaas blijkt het feit dat

u zou worden gezocht door de politie in uw geboortedorp het loutere onderzoeksniveau naar de eventuele betrokkenheid van uw vader bij een militante organisatie en uw kennis hieromtrent zou overstijgen. Immers, zo verklaarde u zelf werd dienaangaande nooit een rechtszaak jegens u en uw familie gestart (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U bleek dan ook allerminst in staat een gegronde reden aan te halen waarom u niet in India bleef om uw onschuld te bewijzen. Dat u niemand kent in India en uw vader geen connecties had binnen de hogere autoriteiten, is geen voldoende verschoningsgrond hiervoor daar India een onafhankelijk gerechtsysteem kent met respect voor de mensenrechten waarbij een beklagde vrij is een advocaat te kiezen. Dat de politie u thuis zocht, verhindert u niet bescherming of hulp te zoeken jegens de verdachtmakingen aan uw persoon. Immers, zoals al werd aangehaald bent u nooit eerder in aanvaring gekomen met de Indiase autoriteiten en nooit officieel in beschuldiging gesteld. Een gegronde reden waarom u niet beroep te doen op het interne vluchtalternatief en zich elders in India te vestigen om uw eventuele moeilijkheden in uw geboortedorp Bath Majran te vermijden, kon u evenmin aanhalen tijdens uw gehoor op het CGVS. Dat uw oom besloot dat u beter India kon verlaten is geen voldoende verschoningsgrond. Het feit dat u in het bezit van uw eigen officiële paspoort India kon uitreizen zonder moeilijkheden te hebben gekend zoals u verklaarde (zie gehoorverslag CGVS, p.9), bevestigt het sterke vermoeden dat u geen vervolging hoefde te koesteren in de zin van de Geneefse Conventie zoals eerder werd aangehaald. U stelde geen overige problemen te kennen in India die u een eventuele terugkeer onmogelijk zouden maken (zie gehoorverslag CGVS, p.12). In het licht van bovenstaande vaststellingen, kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Tenslotte kunnen de door u neergelegde documenten de beoordeling van uw asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen. Immers uw geboorteakte en rantsoenkaart van uw familie zijn louter een bewijs van uw identiteit, toch vormen geenszins een bewijs van vervolging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In het eerste en enige middel beroept verzoeker zich op de “*Schending van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*”.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-

generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1.1. De Raad stelt vast dat, gezien zijn minderjarigheid, het verhoor op het Commissariaat-generaal werd aangepast aan zijn jeugdige leeftijd, hij werd bevraagd door een gespecialiseerde ambtenaar en werd vergezeld van zijn voogd en advocaat. Verzoeker toont niet aan dat het verhoor niet aan de nodige vereisten voldeed.

3.2. Waar het verzoekschrift wijst op de nota van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties en poneert dat de bewijslast dient genuanceerd te worden, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij verzaakt aan zijn plicht tot medewerking nu hij enkel een begin van bewijs van zijn relaas voorlegt, laat staan zijn identiteit afdoende aannemelijk maakt. Daarenboven, zoals blijkt uit wat volgt, zijn de verklaringen over het incident met zijn vader, diens lot en zijn eigen problemen dermate vaag dat ze de waarachtigheid ervan ondergraven.

3.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt zijn geboorteakte voor, wat een begin van bewijs van zijn voorgehouden identiteit kan zijn, doch aangezien hij geen ander stuk neerlegt met foto kan niet met relatieve zekerheid worden vastgesteld of deze akte hem betreft. Dit klemt te meer nu verzoeker met een authentiek paspoort heeft gereisd. Dat dit paspoort werd afgenomen door een smokkelaar kan niet overtuigen nu verzoeker legaal reisde en dus geen smokkelaar nodig had.

3.4. Verzoeker houdt vol een arrestatie te vrezen en verwijst in zijn verzoekschrift naar algemene rapporten betreffende arbitraire arrestaties en mishandelingen door de Indiase politiediensten. Daargelaten dat verzoeker enkel kleine stukken uit de rapporten citeert, gaat hij eraan voorbij dat hij geenszins aannemelijk maakt dat zijn vader onder dwang gangsters heeft geholpen en hij verdacht wordt van banden met de Taliban, te meer hij de Taliban bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld niettegenstaande dit een belangrijk element in zijn relaas uitmaakt. Hoe dan ook volstaat het niet te verwijzen naar algemene mensenrechtenrapporten om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.4.1. Verzoeker brengt geen begin van bewijs voor van de hulp van zijn vader aan terroristen, zijn verdwijning en de vervolging door de Indiase overheid en is daarenboven onwetend en vaag over de omstandigheden waarin zijn vader verdween en over het verdere verloop. Voorts heeft noch verzoeker, noch zijn moeder enig initiatief ondernomen om informatie in te winnen over het lot van hun respectievelijke vader en echtgenoot, wat de waarachtigheid van dit gebeuren ondergraaft alsook de mogelijke gevolgen hiervan voor verzoeker. Meer nog, verzoeker baseert zijn persoonlijke problemen met de overheid louter op een telefoongesprek van zijn moeder met de burens, wat bezwaarlijk een ernstige basis kan zijn om als minderjarige het land te verlaten en naar Europa te komen.

3.5. Ook verzoekers verklaringen zijn onvoldoende om de achterliggende redenen van zijn problemen aan te tonen. Immers van een asielzoeker die een dermate vrees voor vervolging ervaart en zijn familie die hierdoor beslist om hem naar Europa te laten vluchten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat een dergelijke beslissing is genomen na overleg en beraad, dit veronderstelt een minimum aan kennis en minstens interesse in de problemen die aan de basis liggen van zijn vlucht naar Europa. Verzoeker tracht zijn vage verklaringen te vergoelijken door te wijzen op zijn jeugdige leeftijd. Echter, het is onaanvaardbaar dat verzoekers verklaringen over de hele lijn tekortschieten nu hij aangaande talrijke essentiële punten die de kern raken van het asielrelaas onwetend is. Zelfs van een vijftienjarige is het redelijk te verwachten dat hij minstens de problemen die aanleiding gaven tot zijn vlucht en bijgevolg zeer ingrijpend zijn geweest, afdoende kan toelichten, wat in casu geenszins is gebeurd. Verzoekers asielrelaas blijft een geheel van vage, ongestaafde beweringen die verzonnen voorkomen.

3.6. Ten overvloede stelt de commissaris-generaal terecht dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker als jonge sikh door de Indiase autoriteiten zou verdacht worden van banden met de Taliban, die staat voor extreme en conservatieve islamisering. Verzoeker betwist, noch weerlegt deze vaststelling waardoor die staande blijft.

3.7. Waar verzoeker om de toepassing van het voordeel van de twijfel vraagt, kan dit slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Dat is in casu allerminst het geval.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Waar verzoeker poneert dat *“de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire bescherming zelfs geen motivering”* geeft, merkt verwerende partij terecht op dat *“uit de betwiste beslissing wel degelijk blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingen-status ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn (RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009; RvV, nr. 20.745 van 18 december 2008).”*

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en brengt ook thans geen specifieke argumenten aan. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK